

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **J. K.**, bytom J., *právne zastúpeného JUDr. D. O., advokátom so sídlom P.*, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave**, Špitálska č. 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. KPR-P-34/DI-BCP-2008 zo dňa 09. apríla 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/88/08-46 zo dňa 21. októbra 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/88/08-46 zo dňa 21. októbra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-P-34/DI-BCP-2008 zo dňa 09.04.2008, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Okresného riaditeľstva PZ Bratislava V č.p.: ORP-P-2125/V-OBCP-2007 zo dňa 08.02.2008, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 1 000,-- Sk podľa zákona o priestupkoch potvrdil.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd mal za preukázané, a za rozhodujúce pre posúdenie veci videl okolnosť, že žalobca nedostatočne a nevierohodne zdôvodnil odmietnutie podpísania správy o výsledkoch objasňovania priestupku zo dňa 18.10.2007, keď sa odmietol k veci vôbec vyjadriť. Odôvodňovanie takéhoto postupu tým, že orgány polície odmietli ako svedka uviesť K. P. sa javí byť nevierohodná, bez logickej súvislosti s ostatnými tvrdeniami žalobcu, ktorý popri svedkyňi na svoju obranu uvádzal aj možnosť použitia hands-free sady a svietiaceho modulu tejto sady. Použitie všetkých týchto argumentov až v následnom konaní, kde bol žalobca zastúpený advokátom sa javí byť už iba účelové. Žalobca svojim podpisom pri odmietnutí spolupráce s príslušníkmi policajného zboru pri objasňovaní priestupku jasne deklaroval dôkaznú núdzu. Správny orgán v rámci svojej voľnej správnej úvahy posúdil, či je výsluch svedka nevyhnutný alebo nie, a svoj záver dostatočne odôvodnil.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením §250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a priznať mu náhradu trov konania. V dôvodoch uviedol, že zistenie skutkového stavu nebolo postačujúce na posúdenie veci a v konaní bola vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Pokiaľ ide o hodnotenie svedeckej výpovede ako dôkazného prostriedku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, prvostupňový súd nesprávne interpretoval ustanovenia správneho priadku a dospel k právnomu záveru, ktorý je v rozpore so zákonom. Citoval ustanovenie § 3 ods. 2, ods. 4 ďalej ustanovenie § 32 ods. 1, 2, § 33 ods. 1, 2, a § 34 ods. 4, 5 správneho poriadku a konštatoval, že v správnom konaní sa uplatňuje zásada materiálnej pravdy a preto je nevyhnutné, aby správny orgán i na základe dôkazov navrhnutých účastníkom konania náležite zistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie v zmysle zásady oficiality správneho konania, i bez návrhu účastníka. Správne zistenie stavu veci predpokladá postup, keď správny orgán v súlade s § 32 ods. 1 správneho poriadku obstará také podklady pre rozhodnutie, ktoré mu umožnia zistiť presne a úplne skutočný stav vecí, a to dôkazy navrhnuté účastníkom konania, najmä pokiaľ svedčia v jeho prospech. Podstatnou vadou konania je, ak správny orgán dostatočne neodôvodní, prečo nepripustil dôkaz o závažnej okolnosti a tvrdenie, „že by neboli zistené objektívne skutočnosti od nestranného svedka“, nemožno v žiadnom ohľade považovať za dostačujúce a naplňajúce vyššie uvedenú zákonnú požiadavku. Nevypočutím svedkyne navrhutej žalobcom došlo k zásahu do jeho zákonných práv, najmä do práva na obhajobu a následne zo strany súdu i do práva na spravodlivé súdne konanie. Správny orgán i prvostupňový súd totiž priamo a zhodne prejudikovali obsah svedeckej výpovede svedkyne bez toho, aby vôbec k výsluchu došlo. Zákonne súladným postupom by bolo, keby správny orgán vykonal dôkaz výsluchom a hodnotil výpoveď s ohľadom na závery ostatného vykonaného dokazovania. Ak sa správny orgán prikloní k jednej skupine dôkazov podporujúcich jednoskutkové zistenie a ponechá bez povšimnutia dôkazy, z ktorých vyplýva opak, resp. ich dokonca odmietne vykonať, jednoznačne tým vybočí zo zákonných medzí,

ktoré mu zákon pre vykonanie a hodnotenie dôkazov vymedzil. Doposiaľ správny orgán nespochybnil, že by svedkyňou vo vozidle so žalobcom v danom čase nebola. Záver prvostupňového súdu je absolútne zmätočný, nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní, ani v obsahu priestupkového spisu správneho orgánu. Tiež nie je zrejmé, ako dospel prvostupňový súd k záveru, že a svojim postupom pri odmietnutí spolupráce s príslušníkmi PZ pri objasňovaní priestupku jasne deklaroval svoju dôkaznú núdzu. Od začatia správneho konania uvádzal, že správu odmietol podpísať z dôvodu, že službukonajúci príslušníci PZ odmietali do správy uviesť vyjadrenie a žiadosť o zaznamenanie svedkyne K. P. vo vozidle. Skutočnosť, že z tohto dôvodu správu nepodpísal mu nemôže byť na príťaž. V zmysle príslušného zákona o policajnom zbore a zákona o priestupkoch nemožno predsa nikoho nútiť, aby takúto správu podpísal. Z dôvodu nevykonania výsluchom svedkyne zostáva v konaní stále nezodpovedanou otázka, prečo sa správny orgán a prvostupňový súd tvrdošijne bránia jeho vykonaniu, hoci by napokon mohol byť i tak správnym orgánom voľne hodnotený pri dodržaní zásady voľného hodnotenia dôkazov. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje inštitút dôveryhodnej alebo prísažnej výpovede, ale každá výpoveď svedka má rovnakú právnu i skutkovú váhu a považuje sa za pravdivú pokiaľ sa nepreukáže opak. Žalobca v žalobe namietal, že nemá oporu v platnom právnom poriadku vytváranie právnej premisy zo strany žalovaného, že každá výpoveď príslušníka policajného zboru je automaticky pravdivá a nespochybniteľná. V uvedenej súvislosti žalovaný opätovne prekročil dovolený rámec správnej úvahy, keď jednému dôkazu priznal atribút pravdy bez ďalšieho overenia a druhý dôkaz spochybnil bez toho, aby ho vôbec vykonal. Ak sa prvostupňový súd nedostatočne, resp. nijako nevysporiadal s vyššie uvedenými ako i mnohými ďalšími dôvodmi uvedenými v žalobe, je rozsudok nedostatočný a tiež nezákonný.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. K námietkam odvolania poukazujúceho na nezákonnosť postupu správneho orgánu spočívajúcim v porušení § 3 ods. 4 správneho poriadku zdôraznil, že v priebehu objasňovania priestupku bolo orgánom, ktorému štát formou zákona zveril výkon oprávnení na úseku dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, zistené porušenie právnej povinnosti žalobcom. Policajná hliadka si všimla vodiča motorového vozidla, ktorý počas jeho vedenia telefonoval. Hliadka policajného zboru vo vozidle označenom príslušnosťou k policajnému zboru, za vozidlom žalobcu jazdila od križovatky ulíc R. – R. až po predajňu A.. na R. ulici, pričom z vlastnej činnosti má vedomosť, že sa jedná o úsek asi 250 m. Keďže vodič neprestal telefonovať, hliadka sa ho rozhodla zastaviť a skontrolovať. Ak vodič vozidlo nespozoroval, nevenoval pozornosť cestnej premávke; ak ho registroval a neprestal telefonovať, svedčí to, že nemá úctu k zákonu a ignoruje orgán štátu. Policajť žalobcovi na mieste oznámil z akého protiprávneho konania je podozrivý, a poučil ho o jeho právach. Bolo slobodným rozhodnutím podozrivého, že sa k veci nevyjadril, a že na svoju obranu neuviedol dôkazy svedčiace alebo spochybňujúce porušenie povinnosti účastníka cestnej premávky vyplývajúce mu zo zákona č. 315/1996 Z.z. Za danej situácie bolo vecou vodiča aby označil dôkaz, ktorým by bol spochybnený záver zistenia policajtov. Na mieste kontroly mal do vyjadrenia správy o výsledku objasňovania uviesť, že mobilný telefón počas vedenia motorového vozidla nepoužíval, že vo vozidle mal zabudovanú hands-free sadu, ktorej displej

umiestnený pri čelnom skle v strede nad palubnou doskou sústavne svieti a vydáva matné nerušivé svetlo. Takýmto postupom by spochybnil záver objasňovania hliadky polície a bolo by povinnosťou správneho orgánu, aby pred vydaním meritórneho rozhodnutia vo veci odstránil rozpory, napr. aj svedeckou výpoveďou spolujazdca, hoci aj blízkeho príbuzného vodiča. Konaním policajnej hliadky a správnych orgánov oboch stupňov nedošlo k porušeniu zásady zákonnosti, materiálnej pravdy ani k porušeniu práva na obhajobu a spravodlivé súdne konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní, vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a rozsudok verejne vyhlásil po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk najmenej 5 dní vopred (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je priestupkový spis zistil, že žalobca ako vodič dňa 18.10.2007 v čase o 18.55 hod. viedol osobné motorové vozidlo v Bratislave po ulici R. a počas vedenia tohto vozidla obsluhoval telefónny prístroj, čím porušil ako účastník cestnej premávky ustanovenie § 4 ods. 3 písm. g/ zákona č. 315/1996 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, za čo bol rozhodnutím zo dňa 08.02.2008 č.p.: ORP-P-2125/V-OBCEP-2007 Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave V, Okresný dopravný inšpektorát, uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a podľa ods. 2 tohto ustanovenia mu bola uložená sankcia – pokuta vo výške 1 000,-- Sk. Skutočnosti ako došlo k priestupku sú popísané v správe o výsledku objasňovania priestupku, ku ktorej sa žalobca odmietol vyjadriť a tiež ju podpísať, z úradného záznamu Obvodného oddelenia PZ Petržalka – stred zo dňa 18.10.2007, bloku na pokutu nezaplatenú na mieste, a zo zápisnice z ústneho prejednaní priestupku zo dňa 08.02.2008. Proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný zamietol a rozhodnutie potvrdil.

Zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o priestupkoch) priestupok v § 2 ods. 1 definuje tak, že

- **priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.**

Na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie (§ 3 citovaného zákona).

V danom prípade žalobca bol uznaný vinným z priestupku proti bezpečnosti alebo plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch, podľa ktorého,

- **priestupku sa dopustí ten, kto iným konaním, než ako je uvedené v písm. a/ až h/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.**

Podľa § 51 zákona o priestupkoch, ak nie je v tomto alebo inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecne predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní – správny poriadok).

Znamená to teda, že výrok rozhodnutia musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom podľa § 58 ods. 1 písm. a/, b/, objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku.

Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu ho nemožno donucovať (§ 73 ods. 2 zákona o priestupkoch).

Vychádzajúc z dokazovania vykonaného správnymi orgánmi, krajský súd dospel k záveru, že obidva správne orgány pri rozhodovaní postupovali podľa ustanovení zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, preto sa odvolací súd, keďže v hodnotení zákonnosti nezistil logické, vecné ani právne pochybenia, stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi uvedenými v napadnutom rozhodnutí, ktoré považuje za úplné, správne a v súlade so zákonom.

Je potrebné poznamenať, že súd pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa musí obmedziť len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, alebo či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Napokon posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Zistením skutkového stavu správny orgán určil subjekt, ktorý za priestupok zodpovedá a následne určil rozsah zodpovednosti premietnutý do výšky uloženej pokuty. Žalovaný mal pri rozhodovaní dostatočne za preukázané, že to bol žalobca, ktorý sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa §22 ods. 1 písm. k/ zákona o priestupkoch, za čo mu bola uložená pokuta.

Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu o tendenčnosti a jednostrannosti vyhodnotenia dôkazov zo strany odvolacieho orgánu ani jeho tvrdením, že nebol presne a úplne zistený skutočný stav veci lebo správny orgán nevykonal navrhovaný dôkaz vypočutím svedkyne P., údajne s ním sediacej v motorovom vozidle.

Odvolaací súd nemá pochybnosti o tom, že je právom správneho orgánu, ktorý vedie konanie o priestupku rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná a rozhodnúť, že určitý dôkaz nie je potrebné vykonať (§ 32 správneho poriadku).

V danom prípade zo správy o výsledkoch objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky vyhotovenej dňa 18.10.2007 nevyplýva, aby bol žalobca uvádzal ako spolujazdkyňu (svedkyňu P.) v motorovom vozidle a táto skutočnosť nevyplýva ani z úradného záznamu napísaného v uvedený deň Obvodným oddelením PZ Petržalka – stred, v ktorom nstržm. Z. spolu s nstržm. O. presne popísali skutok, ku ktorému v uvedený deň a čas došlo.

Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní, ako aj z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené, a tiež zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 3 posledná veta správneho poriadku). K hodnoteniu dôkazov v zmysle tejto zásady môže pristúpiť správny orgán len po tom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Ich hodnotením dochádza správny orgán k záveru, ktoré skutočnosti na základe dôkazov pre rozhodnutie významnejších a zákonných možno považovať za pravdivé, a ktoré pravdivé nie sú. Je nevyhnutné, aby na základe vykonaných dôkazov a dôkazov navrhnutých účastníkom konania náležite zistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie, pretože len vtedy môže byť vydané rozhodnutie, ktoré je nielen v súlade so zákonom ale aj spravodlivé.

Ak to teda zhrnieme, žalobca namieta nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a nevykonanie navrhovaného dôkazu. Namieta teda postup a vadu v konaní, ktorá má za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Neobstojí námietka žalobcu, že vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav. Práve naopak, vyjadrenia žalobcu sú protirečivé. Na jednej strane (v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu) tvrdí, že službukonajúci príslušníci PZ sa ho opakovane snažili prinútiť k podpisu hlásenia o priestupku, a že ich správanie po zastavení vozidla bolo arogantné a neetické, pričom táto skutočnosť bola dôvodom, pre ktorý odmietol písomnosti predložené príslušníkmi PZ podpísať, a na druhej strane (v odvolaní proti rozsudku krajského súdu) uvádza, že správu odmietol podpísať z dôvodu, že príslušníci PZ odmietali do správy uviesť jeho vyjadrenie a žiadosť o zaznamenanie prítomnosti svedkyne vo vozidle. Najvyšší súd uvádza, že nebolo potrebné ani dokazovať, či v motorovom vozidle bola hands free sada, resp. spolujazdec z dôvodu, že tieto skutočnosti žalobca po zastavení vozidla nenamieta a nežiadal ich zaznamenať ani do správy o výsledku objasňovania priestupku. Žalobcovi bolo totiž vytýkané používanie mobilného telefónu počas vedenia motorového vozidla, a ak si bol istý svojím konaním, dokázať túto skutočnosť na mieste zastavenia malo byť jeho

eminentným záujmom (na žalobcovi spočívalo dôkazné bremeno – § 34 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní), avšak jeho konanie takúto snahu nepreukazuje.

V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru, že so všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa už žalovaný správny orgán v rozhodnutí, a krajský súd v odôvodnení rozsudku vypořiadal, a pretože v súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné sa osobitne zaoberať, najvyšší súd uvádza, že napadnutým rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona ani chránených záujmov žalobcu. Predmetný skutok bol dostatočným spôsobom zistený a náležite zdokumentovaný, čo vyplýva zo správy o výsledku objasňovania priestupku, úradného záznamu policajtov, ktorí priestupok zistili a z popisu skutku uvedeného v rozhodnutí a je zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov vo svojom rozhodnutí správne orgány vychádzali a konanie žalobcu kvalifikovali.

Odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán vyhodnotil dokazovanie na základe riadne zisteného skutkového stavu, z ktorého vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalovaný po podanom odvolaní. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť napadnutého rozsudku a súd ich vyhodnotil ako nedôvodné.

Keďže v postupe krajského súdu a v jeho rozhodnutí, ktorým zamietol žalobu ako nedôvodnú, odvolací súd nevidel žiadne pochybenie, rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 09. novembra 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková